

Herbář

Když Popy poprvé vykročila na zarostlou pěšinku vedoucí do zahrady, něco ji zvláště sevřelo u srdce. V ruce pevně svírala starý, ošoupaný herbář, který jí babička podala při loučení.

„Tento herbář ti bude k užitku,“ řekla tehdy babička s tajemným úsměvem, který Popy tenkrát vůbec nepochopila. „Zapisuj a kresli všechno, co ti zahrada ukáže. Má ti hodně co povědět.“

Zahrada kolem ní byla jiná, než jakou si Popy představovala. Nebyla to jen kouzelná zahrada – byla to živá a zvědavá bytost, která se kolem ní vlnila a šustila. Vysoké stromy s košatými větvemi se táhly k nebi a vytvářely tajemné stíny. Květiny si žily vlastním životem, vydávaly vůně, které nikdy předtím necítila, a něco v trávě neustále šustilo, jako by ji něco sledovalo.

„Jsi tu nová, že?“ zazněl tichý šepot, který jako by přicházel ze všech stran. Popy se podívala kolem

